

ทวิช เพนจอร์: การถกเถียงเชิงนโยบายระหว่างการศึกษาความยากจนและการรักษาสิ่งแวดล้อม: กรณีศึกษาถนนสายจอร์จาร์-กอร์กัน
ในอำเภออุณฐิ (THE POLICY DEBATE BETWEEN POVERTY REDUCTION AND ENVIRONMENTAL PROTECTION
IN BHUTAN: A CASE STUDY OF SHINGKHAR-GORGAN ROAD IN LHUNTSE DISTRICT) อ. ทัพริศญวิชชนันท์
หน้า: ดร. การ์ถ ในกาล มิติลิติน, 101 หน้า.

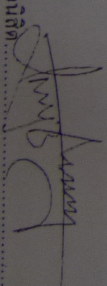
อุณฐิเป็นหนึ่งในห้าเมืองที่พัฒนาน้อยที่สุดในภาคตะวันออกของภูฏาน มีประชากร 43% ที่อยู่อาศัยกว่าสามแสนคน รัฐบาลที่
ได้รับการเลือกตั้งตัดสินใจที่จะสร้างถนนสายจอร์จาร์-กอร์กันที่ผ่านภูเขาแห่งชาติอุณฐิสิงห์ลา (TNP) เพื่อลดระดับความยากจนใน
ขณะเดียวกัน กฎหมายของประเทศและนโยบายที่สนับสนุนด้านการจัดการน้ำผ่านอุทยานแห่งชาติและพื้นที่คุ้มครอง ดังนั้น องค์การพัฒนา
เอกชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้แสดงความกังวลเกี่ยวกับการตัดสินใจของรัฐบาล

งานวิจัยฉบับนี้ศึกษาระดับลึกลับความสำคัญของนโยบายลดความยากจนและนโยบายปกป้องสิ่งแวดล้อมในภูฏานซึ่งผู้มีส่วน
เกี่ยวข้องได้นำมาเป็นข้อพิจารณาและข้อโต้แย้งในการดำเนินโครงการก่อสร้างถนนสายจอร์จาร์-กอร์กัน ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษารังนี้ถูก
รวบรวมจากแหล่งข้อมูลหลักซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การวิจัยเอกสารและการสัมภาษณ์ซึ่งสังเกตกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ตัวแทนจาก
องค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิ่งแวดล้อม 2 คน ตัวแทนจากหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบในการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม 2 คน สมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรและผู้เกี่ยวข้องจากอำเภออุณฐิ ซึ่งได้แก่ จิลและเมสส์โตดริบ (ผู้นำท้องถิ่น) และสมาชิกของชุมชนท้องถิ่นผ่านการสนทนาภาคพื้น
และการสัมภาษณ์บุคคล

การศึกษารังนี้พบว่าองค์การพัฒนาเอกชนและตัวแทนจากหน่วยงานภาครัฐมีส่วนร่วมที่แข็งขันในความคิดที่สอดคล้องกันในการ
การดำเนินโครงการก่อสร้างถนนโดยจำเป็นต่อองค์การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ การศึกษาพบว่ากรณีมีส่วนร่วมใน
กระบวนการตัดสินใจในระดับท้องถิ่นนั้นมักจะไปในระดับชาติเนื่องจากมีการแทรกแซงจากองค์กรพัฒนาเอกชน ผลจากการศึกษา
ชี้ให้เห็นว่าปัญหาความยากจนในภาคตะวันออกของภูฏานนั้นมักจะไปในภาคตะวันตก และมีหลายอำเภอประสบปัญหาความยากจนที่
เลวร้ายยิ่งกว่าอำเภออุณฐิ อย่างไรก็ตาม สิ่งแวดล้อมในภูฏานยังคงอยู่ในสภาพที่ดีและพื้นที่ที่รกร้างยังไม่ถูกคุกคามจนกระทั่งมีการ
เสนอโครงการสร้างถนนดังกล่าว การโต้แย้งได้เกิดขึ้นเนื่องจากโครงการสร้างถนนเพื่อลดความยากจนได้ละเมิดพระราชบัญญัติอนุรักษ์
ป่าในปี 2538 และพระราชบัญญัติปกป้องสิ่งแวดล้อมปี 2550 ซึ่งห้ามไม่ให้มีการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานในบริเวณเขตอนุรักษ์เพื่อ
รักษาสังแวดล้อม

ภายหลังจากความไม่ลงรอยกัน ผู้สนับสนุนการก่อสร้างถนน อาทิ รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น และผู้คัดค้าน โดยเฉพาะ
องค์กรพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมได้ประนีประนอมกัน โดยการทำกาประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมร่วมกัน การศึกษาครั้งนี้สรุปได้ว่า
องค์กรพัฒนาเอกชนในระดับท้องถิ่นและระดับชาติในภาพรวมนี้มีแนวโน้มที่จะเลือกวิธีการพัฒนาเพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของ
ประเทศ งานวิจัยฉบับนี้มีข้อเสนอแนะให้้องค์กรพัฒนาเอกชน หน่วยงานภาครัฐและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่นและระดับชาติควร
พิจารณาร่วมกันเพื่อรักษาสมดุลระหว่างการและกลยุทธ์ที่สอดคล้องกับเป้าหมายในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการลดปัญหาความยากจน
และส่งเสริมการตัดสินใจที่เป็นกลางและโปร่งใสต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด

สาขาวิชา .....การพัฒนาระหว่างประเทศ.....
ปีการศึกษา ..... 2555.....

ลายมือชื่อบัณฑิต
กาชื่อชื่ออ. ทัพริศญวิชชนันท์